

хайверъ. По сщия начинъ той изтискалъ въ вед-
рото бѣлата течность отъ другитѣ риби. Като свър-
шилъ това, Жозефъ събралъ мрежата си и побър-
залъ за у дома си. Като стигналъ и изслушалъ
мъбрането на баща си, за дѣто донесълъ толкова
малко хайверъ въ една чаша, а съ останалия се
упжтилъ къмъ рѣкичката Мозелетъ, която тече
край селото La Bresse и се втичала нѣколко кило-
метра подъ него Мозелъ. Тамъ той намѣрилъ мѣ-
стото, дѣто за пръвъ пжтъ видѣлъ какъ пѣстървитѣ
хвърлятъ хайвера си и прѣдпазливо излѣлъ отъ
ведрото въ ручея донесения отъ него хайверъ.
Бързото течение понесло зрѣнцата и въ нѣколко
минути ги разпрѣснало навредъ. Дълго седѣлъ
Жозефъ надъ ручея дълбоко замисленъ. Най-сетнѣ
станалъ и прошепналъ: „да видимъ, ще стане ли
нѣщо“!

*

Отъ това врѣме Жозефъ станалъ пакъ като
побърканъ. Нищо друго не го интересувало, освѣнъ
хайверя отъ пѣстървитѣ. Рано сутринъ отивалъ той
на брѣга на Мозелетъ и се връщалъ чакъ вечеръта
Стариятъ Реми се сърдѣлъ, наричалъ сина си дар-
моедъ, дори два пжти го билъ, но нищо не пома-
гало. Жозефъ мълчаливо понасялъ боя, мълчаливо
изслушалъ караницата, като нѣщо заслужено отъ
него. Майка му плакала, но не издавала тайната
на сина си. Най послѣ старикътъ съзналъ, че не
бива да укорява Жозефа въ дармоедство, за-
щото момчето почти нищо не ядѣло. Въ селото се
разнесли странни слухове. Почнали да говорятъ, че
младиятъ Реми видѣлъ въ Мозелетъ русалка съ
чудна красота, която толкова го очаровала, че не-
щастниятъ се побъркалъ, затова цѣли дни ходи по